

bl. a. til *Stocking* og *Watkins'* også af mig benyttede fortrinlige fremstilling fra 1951, men synes ikke at have rådet over nyere litteratur, skrift I s. 20 noten, uagtet forholdene her er så bevægelige, at fuld ajourføring nødvendigvis bør tilstræbes.

#### Til § 11.

Om beskyldningen for „helt . . . . (at gå) uden om trustkommissionens indgående begrundelse“ kan jeg henvise til mine bemærkninger ovenfor.

Faktum er, at der heller ikke her foreligger *erfaringsmateriale*, der kan bære en så vidtgående ændring som et generelt forbud. Om *England* kan jeg henvise til skrift I s. 19, og i *USA* står det urokket fast, at man har brudt med sit almindelige princip og som udgangspunkt har tilladt „vertikale“ prisforskrifter, skrift I s. 40—42.

Ministeriets materiale fra *Canada* har jeg ikke været bekendt med; fra lande som *Frankrig* og *Vesttyskland*, hvor særlige politiske forhold kan have spillet ind og vanskeliggør slutninger af værdi for os, har jeg bevidst set bort.

Om dansk *domspraksis* henvises til mine indledende bemærkninger.

#### Til § 12.

Bm. indeholder ingen imødegåelse af min kritik, skrift I s. 82—83, kun gentagelser; jeg kan ganske henholde mig til det tidligere anførte.

#### Til § 13.

Også her kan jeg fastholde mine tidligere bemærkninger: Adgangen til at pålægge salgspligt overfor bestemte købere er uheldig og overflødig. Uheldig, fordi et så væsentligt indgreb bør ske ved dom; overflødig, fordi domstolene allerede i fornødent fald har anset sig berettigede til at pålægge faktiske monopolister leveringspligt; den snævre bogstavfortolkning af dommene, som ministeriet nu anlægger, er allerede imødegået af højesteretssagfører *Adam Jacobi* i den i

skrift I s. 67 citerede afhandling i U.f.R. 1946 B. s. 190—92 (med henvisninger til den almindelige obligationsretlige teori (Ussing)), jfr. også højesteretssagfører, dr. jur. *Bernt Højles* ligeledes af mig (s. 62) anførte afhandling „Kontraheringspligt“ i Festskrift til Henry Ussing 1951 s. 150 ff.

#### Til § 19.

Det står mig ikke klart, om ministeriet her tager min kritik til følge eller vil fastholde reglen i stk. 6.

Om ministeriets bemærkninger til mit eget lovudkast kan jeg nøjes med at sige, at det er fuldstændig rigtigt, at dette overfor erhvervslivet er både „mildere“ og „skarpere“ end regeringsforslaget. Mit skrift er jo ikke blevet til for specielt at tjene erhvervsorganisationernes interesser, men for at give en rent objektiv, videnskabelig vurdering af spørgsmålene.

Hvor der er sagligt grundlag for en skærpe, vil denne aldrig møde modstand fra mig; det er kun ikke tilstrækkeligt motiverede indgreb — som i regeringsforslagets §§ 10 og 11 — jeg netop af saglige grunde vender mig imod.

Det er ligeledes rigtigt, at jeg ikke har medtaget forslaget § 15; bestemmelsen turde være ganske overflødig, idet naturligvis ingen tænker på at hindre en myndighed i at skrive indberetninger til sit resortministerium.

Ejheller har jeg medtaget forslaget § 19, stk. 8, om, at besværing over tilsynets afgørelser ikke har opsættende virkning. Efter min formening kunne der være grund til her at sondre mellem tilsynets og nævnets afgørelser. Ved nævnets afgørelser bør en appel ikke have opsættende virkning. Derimod kunne nok noget tale for at give en appel af tilsynets afgørelser suspensiv virkning. Men man kan gå med til ministeriets forslag, såfremt det samtidig bestemmes, at hvis tilsynets afgørelse underkendes, skal der ydes de erhvervsdrivende erstatning af statskassen.

København, d. 3. februar 1955.

Med ærbødighed  
Fr. Vinding Kruse